

dina färger

din rygg är min. jag måste lära mig att ta hand om sakerna jag har och inte bara limma och tejpa som med våran bok, som med min tunga.

färgen rinner av dig, av dina läppar, av dina ögon av ditt hår, av din hud som fick mig att vilja flå dig som alla filmer jag sett om djurplågeri och hänga den på någon annan. färgen rinner av dig, och voltar långsamt längst marken som ett gammalt foto på en som gör en grimas och en som sitter lite bakom. och man ser i hennes ögon hur mycket hon vill säga 'jag älskar dig, jag älskar älskar älskar dig' och 'snälla, lämna mig aldrig.'

upp för träden kryper dina färger och sätter sig på löven och äter upp dom inifrån och dom förmultnar, skrynklas ihop, kippar efter andan och dör och ramlar trasiga och kalla som allt som för mellan dina läppar.

som dina trasiga väggar, dom med lik i. dom med alkoholluktande tapeter som täcker gömmer och stryper dom med pissfläckar och dom med alla minnen men ingen att berätta dom för.

som att jag fick aldrig chansen att säga 'jag vet inte vem jag är, jag är inte som du, jag vet inte vem jag är.' 'du är ensamhet' sa du. 'du är min tyngd' sa du. 'du är mitt blåmärke över ögat' viskade du, och gick.

och du,
dom säger att personer aldrig förändras, men det är klart
som fan att dom gör, dom förändras till det värre, ALLTID.

till det värre.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Nerd med Poeter.se id #36344 innehar upphovsrätten